

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: J. N.
bytem F. D. P.
zastoupený advokátkou JUDr. Ivou Kunz Duchoňovou
sídlem Bělohorská 238/85, Praha

proti

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2015, č. j. 26908/ENV/15, 419/540/15,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Liberec (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 3. 2015, č. j. ČIŽP/51/OOP/PR01/1407764.014/15/LLH (dále jen „rozhodnutí o pokutě“), kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč za spáchání přestupku ve smyslu § 87 odst. 3 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. 4. 2014 na terénním motocyklu bez písemného povolení Vojenských lesů a statků ČR a bez

souvislosti s výkonem pravomocí podle příslušných právních předpisů vjel a pokračoval v jízdě na území Ptačí oblasti Českolipsko-Dokeské pískovce a mokřady a Evropsky významných lokalit Jestřebsko-Dokesko a Horní Ploučnice, kde byl na území Přírodní rezervace Hradčanské rybníky na lesní cestě cca 200 metrů jižně od Vavrouškova rybníka zadržen kontrolní hlídkou. Tímto jednáním měl žalobce porušit omezení vjezdu motorových vozidel do daného území vyslovené podle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny opatřením obecné povahy Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 4. 2014, č. j. 25489/ENV/14, 384/540/14 (dále též jen „OOP ze dne 8. 4. 2014“).

2. Proti rozhodnutí o pokutě podal žalobce odvolání, v němž svou vinu doznal, avšak měl za to, že svým vjezdem nezpůsobil poškození předmětu ochrany daného chráněného území. Tuto okolnost správní orgán prvního stupně vadně vyhodnotil a vyměřená výše pokuty je zjevně nepřiměřená jednání žalobce, které nemělo žádný vliv na předmět ochrany a ani nevykazuje znaky opakovanosti či úmyslu.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně byl odvolacím orgánem zavázán k tomu, aby se při novém projednání jednak zabýval otázkou poškození/nepoškození předmětu ochrany předmětného území coby relevantní okolností dokreslující charakter (závažnost) žalobcova protiprávního jednání, jednak aby uložil pokutu ve výši, která zohlední jeho zjištění či správní úvahu a která bude odpovídat všem okolnostem případu. Správní orgán prvního stupně se závazným názorem odvolacího orgánu řídil, když na základě odborného stanoviska konstatoval, že žalobce svým jednáním nezpůsobil škodlivý zásah, a současně do okolností případu nově zahrnul ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu. Správní úvaha týkající se zohlednění obou uvedených aspektů a jejich váhy ve vztahu k výši pokuty je přezkoumatelná. Žalovaný připomenul, že správní orgán prvního stupně (eventuální) poškození předmětu ochrany ani ohrožení zmíněného veřejného zájmu žalobci v prvním rozhodnutí nekladl za vinu. Pokud správní orgán prvního stupně v novém projednání obě okolnosti popsal v podmínkách projednávané věci a v tomto kontextu vzájemně porovnával význam nepoškození předmětu ochrany na straně jedné a význam ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu na straně druhé, pak to dle názoru žalovaného představuje legitimní správní úvahu. Žalobce ostatně neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by zpochybnily věcnou správnost nebo zákonnost dané správní úvahy. Žalovaný dodal, že okolnosti mající vliv na výši uložené pokuty jsou širší než tyto dvě.
4. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že rozhodnutí o pokutě je nepřezkoumatelné. Obsah textu odůvodnění rozhodnutí o pokutě je srozumitelný a jeho pochopení nevyžaduje takové úsilí, které by mohlo odvolatele jakkoli zkrátit na jeho právech. Správní orgán prvního stupně nijak nezpochybnil význam žalobcova doznání, jeho neznalost místa, jeho poučení se do budoucna, ani neúmyslný a jednorázový charakter žalobcova jednání, a vzal tyto okolnosti při svém rozhodování v úvahu. Rovněž není sporu o tom, že žalobce svým jednáním nepoškodil předmět ochrany příslušného zvláště chráněného území. Tyto okolnosti však dle názoru žalovaného nepředstavují důvod k úpravě výše uložení pokuty. Žalovaný tedy odmítl tvrzení žalobce, že uložená sankce byla zcela zjevně nepřiměřená jeho jednání, že správní orgán prvního stupně jednal v rozporu se závazným právním názorem odvolacího orgánu a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, resp. správní uvážení zneužil. V dané věci rozhodoval správní orgán prvního stupně o přestupku žalobce hned dvakrát. Poprvé rozhodnutím ze dne 18. 7. 2014, kterým žalobci uložil sankci ve výši 20 000 Kč; toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2014, který správnímu orgánu prvního stupně uložil věc znovu projednat a „zabývat se otázkou poškození/nepoškození předmětu ochrany předmětného území coby relevantní okolností dokreslující charakter (závažnost) odvolatelova protiprávního jednání“. Správní orgán prvního stupně si v novém řízení vyžádal nový důkaz, jímž bylo odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 26. 1. 2015 se závěrem, že „předmětnou jízdou terénního motocyklu nedošlo k prokazatelnému ovlivnění předmětů ochrany v uvedených chráněných územích“. Na základě těchto nově zjištěných skutečností vydal správní orgán prvního stupně v pořadí druhé rozhodnutí (ze dne 17. 3. 2015), jímž byla žalobci uložena pokuta ve stejné výši, a to přesto, že nebyla doložena existence škodlivého účinku. Správní orgán prvního stupně svůj závěr o výši pokuty odůvodnil beze zbytku stejně jako při svém předchozím rozhodování, přestože jednání žalobce nemělo žádné následky. Správní orgán prvního stupně žádné ohrožení kromě obecné floskule nepopsal.
6. Žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů nejsou přezkoumatelná, neboť jsou pro logické nedůslednosti textu a těžkopádnou stylistiku stěží srozumitelná. Například užitý pojem „determinant“ je pojmem algebraickým či psychiatrickým bez jakékoli vazby k argumentaci správních orgánů. Ani pokud je pojem „determinant“ třeba vyložit jako „kritérium podstatné pro rozhodnutí o výši správní sankce“, pak se nelze dobrat podstaty a důvodů správního uvážení. Správní orgán prvního stupně zprvu uložil pokutu o stejné výši proto, že shledal *porušení* předmětu ochrany. Posléze provedený posudek však takové porušení vyloučil. Nedošlo-li tedy vůbec k porušení předmětu ochrany, představuje to dle názoru žalobce důvod pro uložení nižší sankce či pro upuštění od ní. Pokud správní orgán prvního stupně poukázal na „ohrožení veřejného zájmu na zachování, popř. posílení kvality biotopů v dotčeném území“, pak takový zájem je ratiem legis zákona. Každé jednání, jež toliko *ohrožuje* společenský zájem na ochraně biotopu, není stejně intenzivní ani srovnatelné s *porušením* určitého biotopu. Ohrožovací delikt není srovnatelný s nastalou poruchou, dokonaným zásahem či škodou. O intenzitě onoho ohrožení neuvádí správní orgán prvního stupně vůbec nic a nelze tak seznat, proč sankce původně uložená za nesprávně zjištěné *porušení*, je stále adekvátní pouhému *ohrožení*. Napadené rozhodnutí tak dle názoru žalobce budí důvodné podezření z rozhodnutí správních orgánů setrvat na jednou uložené výši sankce bez ohledu na změněný stav věci. Žalobce zopakoval, že je připraven nést odpovědnost za své nevědomky uskutečněné nedovolené jednání, avšak měl za to, že výše sankce je nepřiměřená a podstatně převyšuje pokuty uložené za mediálně známé arogantní devastace přírody vlivnými úředníky či policisty. Žalobce tak měl za to, že v případě napadeného rozhodnutí nejde o individuální správní rozhodování.
7. Žalobce tak navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí o pokutě zrušil, případně aby pokutu v souladu s § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přiměřeně snížil.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo založeno na zjištěném porušení předmětu ochrany. Přestupek žalobce byl kvalifikován jako ohrožující delikt. Aspekt neporušení předmětu ochrany jako takového byl zahrnut do správního uvážení o výši sankce již při prvním rozhodování ve věci, ačkoli nebyl v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozebrán a explicitně rozpracován. Po podání odvolání se žalovaný nemohl k námitce neporušení předmětu ochrany vyjádřit z důvodu nedostatečného důkazního materiálu. Při novém projednání věci nebyly zjištěny žádné nové, dříve neznámé či nezohledněné okolnosti, které by mohly zapříčinit změnu výše sankce. Nový důkazní prostředek pouze osvědčil jeden z aspektů správního uvážení o výši pokuty zohledněný při prvotním rozhodování. Poškození předmětu ochrany není znakem skutkové podstaty přestupku dle § 87 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny a tato okolnost tak nemůže mít vliv na posouzení, zda pachatel svým jednáním skutkovou podstatu naplnil, zůstává však okolností, ke které je nutné přihlédnout. Základní zásady správního řízení a tedy i základní meze správního uvážení byly dle názoru žalovaného dodrženy. Žalovaný odmítl i námitku poukazující na údajnou nesrozumitelnost a obsáhlost textu rozhodnutí o pokutě. Žalovaný měl za to, že při rozhodování správních orgánů byla plně dodržena zásada stanovená v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Výši pokuty, stanovenou při spodní hranici za několikanásobné porušení právních předpisů, považoval žalovaný vzhledem k vysoké míře ochrany daného území za přiměřenou.

V. Jednání před městským soudem

9. Při jednání před soudem zástupci účastníků řízení setrvali na svých stanoviscích.

VI. Posouzení věci městským soudem v původním řízení

10. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16.5.2018, č.j. 9A 135/2015-37 vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o pokutě zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V původním řízení vzal za prokázané, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, nicméně sporným se stala výše uložené pokuty. Důvody zrušení napadeného rozhodnutí soud shledal v nedostatečném posouzení výše uložené sankce s ohledem na to, že první rozhodnutí správního orgánu 1. stupně dne 18. 7. 2014, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2014 a bylo vráceno k novému projednání s tím, by se správní orgán 1. stupně z hlediska výše pokuty zabýval okolností, zda žalobce nezpůsobil poškození předmětu ochrany daného chráněného území. Žalovaný uvedl, že tato okolnost sice nemůže mít vliv na posouzení, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu daného přestupku, avšak zůstává okolností, ke které je nutné při projednávání věci přihlédnout (§ 50 odst. 4 správního řádu). Žalovaný konstatoval, že se správní orgán prvního stupně otázkou poškození předmětu ochrany nezabýval a proto správní orgán 1. stupně vedl k tomu, aby se při novém projednání věci zabýval otázkou poškození/nepoškození předmětu ochrany předmětného území jako relevantní okolnosti dokreslující charakter (závažnost) žalobcova protiprávního jednání a následně uložil žalobci pokutu ve výši, která zohlední jeho zjištění či správní úvahu a která bude odpovídat všem okolnostem případu.
11. Městský soud v původním řízení shledal, že správní orgán 1. stupně závaznému právnímu závěru žalovaného zcela nedostál. Soud přisvědčil žalobcově námitce, že v rozhodnutí o pokutě v podstatě odmítl plně akceptovat zcela konkrétní a v intencích správního trestání relevantní poznatky zjištěné odborným stanoviskem (kde Agentura ochrany přírody a

krajiny velmi podrobně zkoumala vliv konkrétně popsané jízdy žalobce na jednotlivé přírodní biotopy chráněné opatřením obecné povahy ze dne 8. 4. 2014 (dále jen „OOP“). Soud vytkl, že správní orgány tyto poznatky nezákonně „vyvážily“ rozšířením obecného popisu chráněného území a akcentací nutnosti jeho všeobecné ochrany, tj. že se na chráněném území vyskytují významné ekosystémy, přírodní stanoviště, rostlinné a živočišné druhy atd.; tyto myšlenky se však již vyskytovaly v prvním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 7. 2014, tedy popisem vlastního předmětu ochrany, aniž by k podstatě sporu, již není vlastní a prokázané protiprávní jednání žalobce, nýbrž výše pokuty, přihlížely k závěru odborného stanoviska, že žalobce svým jednáním žádný z předmětů ochrany v chráněných územích neovlivnil. Soud zmínil pochybení již při prvním rozhodování žalovaného, kdy žalovaný namísto jednoznačně zformulovaného závazného právního názoru pro správní orgán 1. stupně užil pouze obecné fráze, bez zřejmé souvislosti s konkrétními okolnostmi případu, což vedlo k odůvodnění výše pokuty obecně s odkazem na důvody vydání OOP ze dne 8. 4. 2014, nikoliv v souladu se zásadou individualizace sankce.

12. Soud v původním řízení při přezkoumání předchozího rozhodnutí žalovaného odmítl názor žalovaného v jeho vyjádření, že „při novém projednání věci nebyly zjištěny žádné nové, dříve neznámé či nezohledněné okolnosti“. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně se řídil závazným právním názorem odvolacího orgánu, neboť do okolností případu „nově zahrnul i ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopů“. V dalším řízení před správním orgánem prvního stupně bylo opatřeno odborné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 26. 1. 2015, které jednoznačně vyznělo ve prospěch žalobce. V citovaném odborném stanovisku bylo mj. uvedeno, že terénní motocykl žalobce se pohyboval po cestách, na kterých nebyl evidován přímý výskyt žádného z předmětů ochrany; že přímý i nepřímý negativní vliv projíždějícího motocyklu na přírodní biotopy lze vyloučit; že z pěti druhů živočichů, které jsou předmětem ochrany, se v blízkosti trasy v době hnízdění prokazatelně nevyskytoval ani jediný; že funkčnost skladebných prvků ÚSES nebyla průjezdem terénního motocyklu narušena atp. Soud vytkl, že okolnosti zjištěné z uvedeného odborného stanoviska však správní orgán prvního stupně přesto nevedly k tomu, aby přistoupil ke snížení výše uložené pokuty.
13. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o pokutě nejprve uvedl, že determinanty výše pokuty nabyly hodnot, které se vzájemně vyvažují, a v protikladu ke zjištěné absenci poškození předmětu ochrany poukázal na „ohrožení veřejného zájmu na zachování, popř. posílení kvality biotopů v dotčeném území“. Městský soud uvedené zhodnotil tak, že pokud správní orgány žalobci vytkly blíže nespecifikované „ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopů“, nejedná se v tomto smyslu o konkrétní okolnost specifickou pro posouzení výše pokuty u žalobce, ale o obecný znak, který by byl přítomen v každém přestupku spočívajícím v porušení omezení stanoveném OOP ze dne 8. 4. 2014. Dle soudu porušení opatření, jakož i dalších právních předpisů je znakem skutkové podstaty přestupku a nelze jej *přičítat* k okolnostem, majícím vliv na výši pokuty. V dané věci soud navíc zdůraznil, že o „ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopů“ správní orgány zcela nepochybně věděly již od počátku řízení, kdy zcela konkrétně popsaly jednání žalobce, včetně přesné trasy jízdy jeho motocyklu.
14. Podstatu důvodů, pro které došlo v původním řízení ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, soud ve svém původním rozsudku shrnul tak, že v dané věci došlo

k porušení jednoho ze základních principů správního trestání, a to zásady individualizace sankce. Správní orgány nově zjištěné okolnosti specifické pro daný konkrétní případ (okolnosti jízdy žalobce zjišťované odborným stanoviskem Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 26. 1. 2015) nezohlednily a namísto toho je „vyvážily“ (tj. eliminovaly jejich vliv při stanovení výše sankce) poukazem na obecnou okolnost („ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopů“), která však vyplývá z vlastní podstaty zákonem chráněného zájmu a nastane při každém porušení OOP ze dne 8. 4. 2014, a která navíc byla známa již při prvním rozhodování správního orgánu prvního stupně. Soud vyslovil názor, že pokud po vydání prvního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyšly najevo skutkové okolnosti, které významně snižovaly závažnost protiprávního jednání žalobce (a zároveň nevyšly najevo žádné jiné konkrétní okolnosti), správní orgány byly povinny tyto konkrétní okolnosti svědčící ve prospěch žalobce zohlednit a snížit původní výši uložené sankce.

VII. Řízení před Nejvyšším správním soudem

15. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 17.12.2019, č. j. 9 As 257/2018-33 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.5.2018, č.j. 9A 135/2015-37 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil, že městský soud překročil meze přezkumu, když se k žalobním bodům nezabýval jen napadeným rozhodnutím, ale i rozhodnutím ČIŽP z r. 2014, ačkoliv žalobce v žalobě netvrdil, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu se závazným právním názorem žalovaného v předchozím rozhodnutí. S odkazem na četnou judikaturu ve věci mezí přezkumu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že městský soud neměl bez odpovídajícího žalobního tvrzení posuzovat, zda přezkoumávaná správní rozhodnutí jsou v rozporu se závazným právním názorem vysloveným žalovaným v dřívějším rozhodnutí z roku 2014. Neměl se také zabývat kvalitou, respektive přezkoumatelností závazného právního názoru žalovaného z roku 2014, které vůbec nebylo předmětem soudního přezkumu. Nad rámec uvedeného byl však Nejvyšší správní soud toho názoru, že závazný právní názor žalovaného v jeho rozhodnutí z roku 2014 byl zřejmý, žalovaný uložil ČIŽP zabývat se otázkou porušení předmětu ochrany, což ostatně v dalším řízení také ČIŽP učinila a opatřila zmíněné odborné stanovisko. Dle Nejvyššího správního soudu žalovanému nelze vytknout, pokud samotnou okolnost porušení předmětu ochrany označil za „*okolnost dokreslující charakter (závažnost) odvolatelského protiprávního jednání*“.
16. Nejvyšší správní soud dále městskému soudu nepřisvědčil v tom, že by v rozhodování správních orgánů byla porušena zásada dvojího přičítání. Tu lze, dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 4 Ads 114/2011 – 105) sice chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce, kdy jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující, nicméně výše uvedené neplatí absolutně a uvedenou zásadu nelze uplatňovat vždy, bez ohledu na konkrétní právní úpravu daného deliktu. V souzené věci byla skutková podstata přestupku stanovena tak, že přestupku se dopustí ten, kdo *nedodržuje omezení či zákaz činnosti vyslovený podle § 66*. Podle § 66 odst. 1 téhož zákona *orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat*. Uváděné podmínky pro výkon

činnosti jsou v projednávaném případě stanoveny opatřením obecné povahy Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 4. 2014, konkrétně se jedná o zákaz vjezdu motorových vozidel. Nejvyšší správní soud uvedl, že tato skutková podstata je blanketní a odkazuje velmi široce na jakékoli podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody a v této oblasti úpravy již neexistují další skutkové podstaty kvalifikované či privilegované; naopak citovaná úprava je takříkajíc všeobjemající, protože postihuje jakékoli porušení právní povinnosti (dle *podmínek pro výkon činnosti*) bez ohledu na jeho závažnost či intenzitu. V duchu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2011 – 105, ani zde tedy *pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu*. Zákaz dvojího přičítání se tak v tomto případě neuplatní a individuální okolnosti, týkající se například povahy chráněné části přírody, způsobu její ochrany apod., budou mít vliv na určení výše sankce za dané delikt ní jednání.

17. Nejvyšší správní soud oproti závěrům městského soudu shledal, že prvostupňové rozhodnutí podrobně rozebírá konkrétní okolnosti spáchání skutku, poukazuje na to, že žalobce se pohyboval ve zvláště chráněných územích a územích soustavy Natura 2000, kde se vyskytují ekosystémy, přírodní stanoviště, rostlinné a živočišné druhy (včetně zvláště chráněných). ČIŽP dále uvedla, že žalobce se přestupku dopustil v dubnu v plné vegetační sezóně, pohyboval se po nezpevněných cestách, nedbal závory na cestě atd. Nelze tedy hovořit o tom, že by ohrožení veřejného zájmu na ochraně přírody nebylo „specifikováno“ či že by správní orgány nerespektovaly princip individualizace trestu. Žalobce tedy naplnil obecný znak skutkové podstaty (o tom v projednávaném případě ani není sporu), ale současně konkrétní okolnosti spáchání skutku věrohodně odůvodňují výši uložené pokuty.
18. Nejvyšší správní soud uvedl, že pro městský soud mohlo působit neobvykle, že žalovaný „v prvním kole“ vyhověl odvolání žalobce a přikázal ČIŽP doplnit skutková zjištění a poté, kdy byla doplněna a byla pro žalobce příznivá, ČIŽP a následně žalovaný setrvali na stejné výši pokuty, jako tomu bylo v předcházejícím rozhodnutí ČIŽP z roku 2014. Nejvyšší správní soud v této souvislosti však zdůraznil, že zde není právní úprava, která by správnímu orgánu prvního stupně zabráňovala, aby v novém projednání věci určitou okolnost polehčující (tj. že dle odborného stanoviska nedošlo k prokazatelnému ovlivnění předmětů ochrany v daných chráněných územích) „vyvážil“ poukazem na okolnosti přitěžující, které v předcházejícím rozhodování nehrály roli při správním uvážení. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek, č.j.. 6 Afs 169/2016 – 42, podle jehož právní věty „ustanovení § 82 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jež správnímu orgánu znemožňuje v odvolacím řízení změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku, nebrání správnímu orgánu prvního stupně uložit přísnější sankci novým rozhodnutím, pokud bylo jeho původní rozhodnutí v odvolacím řízení jako celek zrušeno a správní orgán prvního stupně v novém řízení posoudil otázku viny i trestu v plném rozsahu.“ Je-li možné dle citované právní věty uložit sankci přísnější, pak je možné (argument *a maiori ad minus*), aby v novém rozhodnutí správní orgán uložil sankci stejnou, což se také stalo v právě projednávaném případě. Nejvyšší správní soud také připomněl, že určení výše pokuty je otázkou správního uvážení. Úlohou správních soudů není toto uvážení nahrazovat uvážením svým, ale zkoumat, zda správní orgán při své úvaze nepřekročil meze stanovené zákonem či zda správní uvážení nezneužil (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 24/2004 – 79).

19. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku zavázal městský soud, aby v průběhu dalšího řízení nepřihlížel k otázce domnělého nerespektování závazného právního názoru, ale aby věc znovu posoudil výlučně v intencích řádně uplatněných žalobních námitek s tím, že se zákaz dvojího přičítání v projednávané věci neuplatní.

VIII. Podání žalobce po rozsudku Nejvyššího správního soudu

20. Žalobce se v dalším řízení oponentně vyjádřil ke stanovisku Nejvyššího správního soudu, že je též možné, aby v novém rozhodnutí správní orgán uložil sankci stejnou. Uvedl, že pouze existence takové nové přítěžující okolnosti, jež by se svým významem pro závažnost deliktu musela rovnat uvedené nové polehčující okolnosti, by odůvodnila ponechání původní výše sankce beze změny.
21. Žalobce poukázal na to, jaké přítěžující okolnosti správní orgány definovaly ve svém v prvním rozhodnutí z r. 2014. Těmito okolnostmi byly: a) *charakter a hodnotu dotčeného území a míru jeho ochrany z hlediska českého vnitrostátního práva i práva Evropské unie*, b) *porušení několika ustanovení právních předpisů*, c) *období spáchání přestupku (plná vegetační sezóna a období reprodukce živočichů včetně hnízdění ptáků)*, d) *jízdu i po nebezpečných cestách*, e) *nedbání přítomnosti závorů na cestě (byť t. č. údajně otevřené)*.
22. V novém řízení pak správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl novou přítěžující okolnost, plynoucí údajně z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 26. 1. 2015. Následkem žalobcova jednání mělo dojít k ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu, kdy podle názoru žalovaného měla být při úvaze o výši pokuty ohrožením tohoto zájmu vyvážena absence poškození předmětu ochrany. (str. 4 odst. 2 napadeného rozhodnutí). Žalobce k tomuto uvedl, že taková okolnost spáchaného přestupku není nová, jelikož právě ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu je žalobci kladeno za vinu od počátku přestupkového řízení a v jednotlivých rozhodnutích správních orgánů se liší míra intenzity ohrožení v tom smyslu, zda žalobce chráněný zájem pouze ohrozil, nebo i porušil. Avšak již v původním prvostupňovém rozhodnutí byly jako přítěžující okolnosti hodnoceny mj. *charakter a hodnota dotčeného území a míra jeho právní ochrany, živočichové a rostliny v něm se nacházející nebo období spáchání přestupku*. Ačkoli dle názoru Nejvyššího správního soudu zohlednění této okolnosti neporušuje zákaz dvojího přičítání, nejedná se o novou okolnost, která by mohla „vyvážit“ polehčující okolnosti plynoucí pro žalobce ze stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny, navíc žádná taková přítěžující okolnost ze stanoviska nikterak nevyplývá.
23. Žalobce konstatoval, že úvaha správních orgánů je vadná dále v tom, že absenci poškození zákonem chráněného zájmu nemůže vyvážit ohrožení tohoto zájmu, neboť ohrožení představuje z povahy věci nižší stupeň zásahu do ochrany předmětného zájmu. Žalobce shrnul, že nová rozhodnutí správních orgánů neobsahují žádnou novou konkrétní přítěžující okolnost, která v předcházejícím rozhodování nehrála roli při správním uvážení, neboť pokud by správní orgány ve svých původních rozhodnutích nevzaly v úvahu ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu, předmětná sankce by žalobci vůbec nebyla udělena. Žalobce se proto ztotožnil se závěry vyslovenými v bodu 32. zrušeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 9 A 135/2015 - 17, a setrval tak na svém žalobním návrhu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

24. Pro případ, že by soud hledal odůvodnění napadeného rozhodnutí zákonným, navrhl žalobce moderaci uložené pokuty, jelikož neodpovídá zjištěným okolnostem případu, zejména shora citovanému stanovisku, které jako jediné popsalo faktickou povahu a důsledky žalobcova jednání, jež jsou pro posouzení věci rozhodující, a podle nichž žalobcovo jednání nijak neovlivnilo předmět ochrany, přičemž vzhledem k okolnostem jeho jednání takové ovlivnění ani nehrozilo. Žalobci přitom svědčily i další polehčující okolnosti, neboť podobného skutku se dopustil poprvé, nejednal úmyslně, plně spolupracoval s kontrolní hlídkou, poskytl součinnost při zajištění motocyklu, spolupracoval se správními orgány, ke skutku se doznal, projevil nad ním lítost a poskytl upřesňující informace, čímž přispěl ke zjištění stavu věci. Vzhledem k těmto skutečnostem je uložená pokuta ve výši 20 000 Kč zjevně nepřiměřená a žalobce navrhl její snížení na 5 000 Kč.

IX. Řízení před městským soudem po zrušení jeho rozsudku Nejvyšším správním soudem

25. Městský soud v Praze dle § 65 a násl. s.r.s. opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a ve sporné otázce výše uložené pokuty se v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu znovu zabýval zákonností správního uvážení žalovaného o uložení pokuty v částce 20 000 Kč.
26. Předně soud shodně jako v předchozím řízení neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Protože k tomuto bodu žaloby nebylo ze strany Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku žádných výhrad, městský soud setrval na svém názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje zákonné požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí, které byly vymezeny ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č. j. 9 As 216/2015 – 38). Z rozhodnutí je seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí. Jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně svá rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodnili. Ačkoli žalobce správním rozhodnutím vytkl „logické nedůslednosti textu“ či „těžkopádnou stylistiku“, s obsahem správních rozhodnutí v odvolání a následné žalobě bez obtíží polemizoval. Žalobce rovněž neoznačil žádné konkrétní ucelené pasáže správních rozhodnutí, které považoval za obtížně srozumitelné. Jako jediný konkrétní příklad nesrozumitelnosti žalobce uvedl pojem „determinant“. Soud je pak toho názoru, že tento pojem nelze chápat pouze jako pojem algebraický či psychiatrický, jak naznačuje žalobce, ale rovněž jako obecný pojem, v širším slova smyslu označující „rozhodující či určující parametr“. V obdobném smyslu tento pojem užily i správní orgány a stejně je chápal i žalobce, když jej vyložil jako „kritérium podstatné pro rozhodnutí o výši správní sankce“ (viz bod 13 žaloby). Lze tedy uzavřít, že užití tohoto pojmu správními orgány bylo i pro samotného žalobce srozumitelné a nemohlo vést k porušení jeho procesních práv či potažmo k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé.
27. Žalobce byl v dané věci poškozen za nedodržení omezení daných OOP ze dne 8. 4. 2014, jehož výrokovou částí bylo omezeno vjíždění motorovými vozidly do ptačí oblasti a evropsky významných lokalit v bývalém vojenském prostoru Ralsko na pozemcích s právem hospodaření pro Vojenské lesy a statky ČR. V citovaném opatření obecné povahy sice nebyl uveden důvod jeho vydání, z podkladů správního řízení o pokutě a z rozhodování žalovaného od počátku vyplývá, že citované opatření obecné povahy bylo vydáno za „účelem zabránění narušování přírodních poměrů a zamezení ohrožování chráněných zájmů v oblasti bývalého vojenského prostoru Ralsko, jehož jsou výše uvedena

chráněná území součástí, a s cílem posílení ochrany zmíněné ptačí oblasti a evropsky významných lokalit (nejen výše uvedených). (...) Opatření obecné povahy bylo vydáno z toho důvodu, že vjíždění motorových vozidel do uvedené ptačí oblasti a evropsky významných lokalit může způsobit vážnou újmu na chráněných zájmech ochrany přírody.“

28. Pokud tedy bylo cílem omezení daného OOP ze dne 8. 4. 2014 zajistit (posílit) ochranu chráněných území (ptačí oblasti a evropsky významných lokalit), nelze než dovodit, že každý, kdo toto omezení formálně poruší, zároveň ohrozí zájem na ochraně těchto chráněných území.
29. Žalobce v žalobě nezpochybňoval svou odpovědnost za spáchání přestupku a jeho protiprávní jednání bylo jednoznačně prokázáno. Svou žalobní argumentaci směřoval proti výši uloženého trestu, namítal zneužití správního uvážení, spočívajícího v nezohlednění nového důkazu, jímž bylo odborné stanovisko Agentury pro ochranu přírody a krajiny o tom, že nedošlo k prokazatelnému ovlivnění předmětu ochrany. S ohledem na tento nově opatřený důkaz a na náhled Nejvyššího správního soudu na široce koncipovanou ochranu dle § 66 odst. 1 cit. zákona považuje soud za vhodné rekapitulovat podstatný průběh správního řízení a obsah vydaných správních rozhodnutí v části týkající se úvah ohledně výše uložené sankce, neboť vymezení skutku, za nějž byl žalobce potrestán, zůstalo od začátku správního řízení shodné.
30. Při novém projednání věci požádal správní orgán prvního stupně dne 8. 1. 2015 Agenturu ochrany přírody a krajiny o odborné stanovisko k posouzení otázek, zda je v popsané trase jízdy žalobce nebo v jejím okolí evidován výskyt předmětů ochrany uvedených evropsky významných lokalit, ptačí oblasti nebo přírodní rezervace a zda jízdou žalobce došlo, popř. mohlo dojít, k ovlivnění (poškození, rušení, podpoření vývoje apod.) předmětu ochrany uvedených území, resp. jaký byl charakter, intenzita a následky tohoto případného vlivu, a to i s ohledem na období jízdy. Správní orgán prvního stupně požádal též o komentář k možným kumulativním efektům jízd terénních motocyklů v předmětném území. Na základě tohoto požadavku zpracovala Agentura ochrany přírody a krajiny odborné stanovisko ze dne 26. 1. 2015, č. j. 00051/KK/15 (dále též jen „odborné stanovisko“), v jehož závěru konstatovala, že předmětnou jízdou terénního motocyklu nedošlo k prokazatelnému ovlivnění předmětů ochrany v uvedených chráněných územích, protože ve zjištěné trase ani v jejím bezprostředním okolí se tyto předměty prokazatelně nevyskytují, resp. nevyskytovaly v termínu uskutečněné jízdy.
31. Správní orgán v rozhodnutí o pokutě ze dne 17. 3. 2015, v části týkající se stanovení výše pokuty (str. 19 až 21 rozhodnutí o pokutě), uvedl, že přihlédl k následujícím přítěžujícím okolnostem: žalobce se neoprávněně pohyboval v území, které pro své přírodní hodnoty a vlastnosti ekosystémů požívá zvláštní územní ochrany a křížil nebo přímo projížděl významný krajinný prvek (les), jakož i prvky ÚSES (Územního systému ekologické stability). Rozsah narušování a ohrožování přírodního prostředí v oblasti bývalého vojenského prostoru Ralsko neoprávněnými vjezdy motorových vozidel dosáhl v posledních letech takové intenzity, že Ministerstvo životního prostředí přistoupilo k plošnému omezení vjezdu motorových vozidel do vymezeného území formou opatření obecné povahy vydaného podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce se dopustil porušení tohoto opatření, jakož i některých dalších ustanovení právních předpisů. Ohrozil zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny (porušení omezení vjezdu dle 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, porušení bližších podmínek PR Hradčanské

rybníky, porušení lesního zákona), a to v lokalitě s vícenásobnou územní ochranou. Správní orgán prvního stupně popsal význam území a územní soustavy Natura 2000 a konstatoval, že i když nebyl doložen konkrétní škodlivý účinek jízdy žalobce na zákonem chráněné prvky, není možné opomenout následek jednání žalobce spočívající v ohrožení zákonem chráněných zájmů, zde především na udržení, př. posílení kvality prostředí využitelného volně žijícími obecně i zvláště chráněnými druhy. Správní orgán prvního stupně přihlédl i k tomu, že se žalobce dopustil přestupku v plné vegetační sezóně a v období reprodukce živočichů. Žalobce rovněž připustil, že se na motocyklu pohyboval i po nezpevněných cestách vyhrazených primárně nikoli pro provoz běžných motorových vozidel. Žalobce přitom do daného území vjel, přestože se povšiml závory umístěné na cestě.

32. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o pokutě přihlédl i k polehčujícím okolnostem, tj. že žalobce plně spolupracoval s kontrolní hlídkou, poskytl součinnost při zajištění motocyklu, spolupracoval i se správními orgány, ke skutku se doznal a poskytl upřesňující informace, čímž přispěl ke zjištění stavu věci. Žalobce nad svým jednáním projevil lítost a je dán určitý předpoklad, že porušení právních předpisů se z jeho strany nebude opakovat. Polehčující okolností je pak to, že se jedná o první přestupek žalobce tohoto typu. Nebylo prokázáno, že by se ze strany žalobce jednalo o úmyslné porušení právních předpisů a opatření vydaného na jeho základě. Žalobce se v části své trasy pohyboval po zpevněných komunikacích příležitostně využitelných i motorovými vozidly. Správní orgán prvního stupně poukázal i na to, že nedošlo k prokazatelnému poškození či jinému negativnímu ovlivnění předmětu ochrany dotčeného zvláště chráněného území, resp. území soustavy Natura 2000.
33. Správní orgán prvního stupně však považoval uvedené přítěžující okolnosti za natolik významné, že vyloučil možnost uložit pokutu v řádu jednotek tisíc korun a za přiměřenou určil sankci v řádu desítek tisíc korun. Uvedl, že v novém projednání neshledal důvody pro změnu výše pokuty oproti rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014, neboť determinanty výše pokuty, které byly podrobněji studovány, nabyly hodnot, které se vzájemně vyvažují (absence poškození předmětu ochrany na straně jedné; ohrožení veřejného zájmu na zachování, popř. posílení kvality biotopů v dotčeném území, využitelných druhů stěží z pohledu ochrany přírody, na straně druhé), a nezakládají tedy důvod pro vychýlení původní výše pokuty jedním či druhým směrem. Správní orgán prvního stupně uvedl, že uvedené aspekty byly ve výši sankce zahrnuty do značné míry již v rozhodnutí ze dne 18. 7. 2014, jakkoli nebyly tak podrobně a explicitně rozpracovány. Správní orgán prvního stupně odkázal na své stanovisko k odvolání ze dne 27. 8. 2014, v němž uvedl, že poškození předmětu ochrany nebylo žalobci kladeno za vinu, pokud by však prokazatelně nastalo, jednalo by se o významnou přítěžující okolnost, která by se odrazila ve výši pokuty, případně i v právní kvalifikaci skutku.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor, že správní orgán prvního stupně se závazným názorem řídil, když na základě odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny konstatoval, že žalobce svým jednáním nezpůsobil škodlivý zásah, a současně do okolností případu „nově zahrnul ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu“. Žalovaný připomenul, že správní orgán prvního stupně nekladal v prvním rozhodnutí žalobci za vinu ani (eventuální) poškození předmětu ochrany ani ohrožení zmíněného veřejného zájmu. Žalovaný považoval za legitimní, že správní orgán prvního stupně „vzájemně porovnával význam nepoškození předmětu ochrany na straně jedné a

význam ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopu na straně druhé“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí).

35. Správní orgány při ukládání sankce postupovaly podle následujících zákonných ustanovení.
36. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, platí: *Při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*
37. Podle § 87 odst. 3 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny platí: *Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 100 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že nedodržuje omezení či zákaz činnosti vyslovený podle § 66.* Podle § 66 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny platí: *Orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.*
38. K otázkám souvisejícím s postupem správních orgánů při uložení pokuty městský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu a jeho judikaturou, shledal důvody pro odchýlení se od svého původního požadavku na rozlišení posuzování ohrožení veřejného zájmu z hlediska zákonných znaků přestupku na straně jedné a z hlediska výše pokuty na straně druhé. Ve smyslu náhledu Nejvyššího správního soudu nebyla aplikace zásady dvojího přičítání při hodnocení jednání žalobce případná, neboť nemohla být přehlédnuta konkrétní právní úprava daného přestupku postihující jakékoliv porušení právní povinnosti bez ohledu na jeho závažnost a intenzitu. Městský soud proto také nyní ustoupil od svých požadavků na podrobnější odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na závěry předchozího rozhodnutí žalovaného a zaměřil se pouze na to, zda doplněné řízení před správním orgánem 1. stupně a zejména obsah opatřeného odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny měly vliv na správní uvážení žalovaného a zda odůvodňovaly jinou výši pokuty.
39. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že doplněné řízení přineslo zjištění, že jednáním žalobce nedošlo k ovlivnění konkrétních předmětů ochrany, a to v trase jízdy žalobce, když v tomto místě se předměty ochrany v době jízdy žalobce nevyskytovaly. Toto odborné sdělení jistě svědčilo o tom, že žalobce v určitém místě chráněné krajinné oblasti neporušil předmět ochrany, resp. nezpůsobil konkrétní škodlivý účinek, nicméně s ohledem na Nejvyšším správním soudem akceptovanou širokou skutkovou podstatu předmětného přestupku, zahrnující jakékoliv porušení právní povinnosti, stále zůstal k hodnocení fakt, že žalobce byl již v původním řízení postižen nikoliv za porušení, nýbrž za ohrožení předmětu ochrany vjezdem do chráněných lokalit a porušením zákazu. To znamená, že správní orgán 1. stupně do svých úvah o výši sankce již zahrnul ohrožení veřejného zájmu na ochraně biotopů, nikoliv zjištění, že prvky ochrany byly poškozeny. Skutečnost, že správní orgán vyžádáním odborného stanoviska ještě zjišťoval, zda nedošlo k porušení předmětu ochrany, tedy k závažnějšímu následku, lze přičítat snaze správního orgánu opatřit si veškeré poznatky o důsledcích jednání žalobce pro účely uvážení o výši pokuty, zvláště když žalobce nedostatek porušení předmětu ochrany v odvolání namítal. Vzhledem k závaznému názoru Nejvyššího správního soudu nelze skutečně přehlédnout obecnost znaků skutkové podstaty přestupku jako deliktu ohrožovacího, zahrnujícího jakoukoliv

závažnost či intenzitu (v rámci znaku „ohrožení“). V dané věci proto závěr odborného stanoviska v podstatě potvrzující, že předmět ochrany nebyl porušen či poškozen, nemohlo nic změnit nejen na tom, že se žalobce přestupku dopustil, ale ani v tom, že by toto stanovisko bylo tak významnou polehčující okolností ke stavu ohrožení, pro kterou by bylo nezbytné snížit výši uložené pokuty. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud v dané věci neshledal vadu ve dvojím přičítání protiprávního jednání žalobce a toto jednání mělo být posuzováno pouze optikou správního uvážení o výši pokuty, pak skutečnost, že žalobce „pouze“ ohrozil předmět ochrany, aniž by jej poškodil, nemohlo vést ke snížení pokuty za ohrožovací delikt, neboť původně posuzovaná míra ohrožení se nezměnila. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány mu v původním řízení uložily pokutu za porušení chráněného zájmu. Z napadených rozhodnutí vyplývá, a to žalobce zmiňuje i v podané žalobě, že úkolem správních orgánů v druhém kole řízení bylo zabývat se otázkou poškození/nepoškození předmětu ochrany jako okolnosti vůbec dokreslující charakter (závažnost) žalobcova protiprávního jednání. Příslušný orgán v závěru svého odborného stanoviska neshledal vyšší míru ohrožení, spočívající v ovlivnění předmětu ochrany, avšak tímto stanoviskem ani nesnížil míru ohrožení posuzovanou v původním řízení (obecně vjetím motocyklu do chráněných území v podstatě přes trojí zákaz) tak, aby závěr o výši pokuty mohl být korigován. Závěr odborného stanoviska tak jen nepřitížil žalobci, ale zároveň mu významně neprospěl k tomu, aby byl způsobilý přivodit zvrat ve správním uvážení o výši pokuty. Ohrožení stále spočívalo v míře, způsobu, jakými se žalobce jednání dopustil a v tom, že se jej dopustil v oblasti vysoce chráněné, a to nejen zákonem ve vyhlášených chráněných lokalitách, ale chráněné i opatřením obecné povahy vydaného právě v důsledku častého vjíždění motorových vozidel do ptačí oblasti a na konec i nedbáním fyzické překážky (závory) výrazně upozorňující na zákaz vjezdu. Po obdržení odborného stanoviska se tak míra ohrožení posuzovaná ve vztahu k výši pokuty 20 000 Kč výrazně nezměnila, a proto, nepoškodil-li žalobce žádný z konkrétních předmětů ochrany, dopustil se stále stejné míry ohrožení, které vedla úvahy správních orgánů v původním řízení. Žalobce se pohyboval ve zvláště chráněných územích a územích soustavy NATURA 2000 a správní orgány ve vztahu k chráněné oblasti dostatečně a podrobně rozebraly okolnosti skutku (jednání v dubnu v plné vegetační sezóně, pohyb po nezpevněných cestách, nerespektování závor na cestě apod.). Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že žalobce nejenže naplnil obecný znak skutkové podstaty přestupku, ale současně konkrétní okolnosti spáchání skutku odůvodňují výši pokuty uložené v částce 20 000 Kč. Městský soud v Praze si v původním řízení byl vědom, že zde není právní úprava, která by zabraňovala, aby v novém projednání i v případě zjištění dalších okolností uložil sankci ve stejné výši. Nicméně soud byl veden zásadou dvojího přičítání a individualizace sankce a požadoval, aby se žalovaný s novou okolností z těchto hledisek vypořádal. Nejvyšší správní soud však akceptoval a považoval za dostačující úvahy o vyvážení okolnosti polehčující, resp. nezhoršující povahu jednání žalobce (odborné stanovisko) okolnostmi přitěžujícími, které správní orgány zevrubně a podrobně zdůvodnily významem chráněného zájmu. Proto městský soud, shodně přitakávajíc závažnosti porušení chráněného zájmu ze strany žalobce, spočívajícím v aktivní intervenci do chráněných území ve vegetační době a v podstatě přes trojí zákaz, neshledal, že by závěry odborného stanoviska převážily hodnocená kritéria závažnosti jednání žalobce.

40. Z uvedených důvodů městský soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení o výši pokuty v rámci zákonné sazby. Městský soud, vázán právním

názorem Nejvyššího správního soudu, považuje uloženou pokutu za přiměřenou a napadené rozhodnutí za vydané v souladu se zákonem.

41. Uvedené důvody tak současně značí, že nebylo možno přistoupit na návrh žalobce na moderaci pokuty. Je-li výše pokuty přiměřená a není vybočením z logického usuzování a mezi správního uvážení, není splněna podmínka *zjevné nepřiměřenosti* zakotvená v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.
42. Podle citovaného zákonného ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
43. Soud proto návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty nevyhověl.

X. Závěr

44. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
45. Soud v tomto řízení rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve svých podáních výslovně uvedli, že na ústním projednání žaloby netrvají.
46. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu